

skriftlig fremstilling af, hvad man egentlig mener på nuværende tidspunkt om aktuelle emner. Derfor har vi også gennem årene stillet ganske mange ændringsforslag, for vi skal jo ikke lægge skjul på, at det samfundssyn og den måde at indrette samfundet på, som vi i Fremskridtspartiet går ind for, afviger ganske betydeligt både fra den måde, vores nuværende socialdemokratiske styrede regering tænker på, og også hvordan tidligere borgerlige regeringer tænker.

Det er også derfor, at de ændringsforslag, vi har stillet til finansloven i år, såmænd ikke er så voluminøse, når det drejer sig om ændringsforslagenes antal. Til gengæld har vi valgt at have nogle meget grundige bemærkninger. Vi vil nemlig ikke bringes i samme situation som andre partier, nemlig at man skaber tvivl hos pressen og hos andre ordførere her i salen. Man skal vide helt præcis, hvad det er for et sigte, Fremskridtspartiet har med sine ændringsforslag, og det er vel at mærke et sigte, hvor vi går ind uden nogen som helst form for rødmen eller betænkeligheder og nedskærer i staten, i den offentlige sektor.

Vi mener nemlig, at den offentlige sektor ikke har den størrelse, som den offentlige sektor skal have, men den offentlige sektor er betragteligt for stor. Derfor vil det også være sådan, at man vil undre sig over en række af de ændringsforslag, vi har stillet, og sige: Kan den pågældende institution overhovedet fungere, som vi kender den i dag, hvis man reducerer med halvdelen eller en tredjedel eller en fjerdedel? Svaret er nej, det kan selvfølgelig ikke lade sig gøre, men det er sådan set heller ikke meningen. Meningen er ikke, at den pågældende virksomhed eller det pågældende offentlige kontor skal drives videre, som vi har været vant til.

Som vi var inde på i formiddags, har regeringen jo benyttet lejligheden til at prale lidt. Det er altid farligt at prale, særlig når man ikke har noget at prale af. Mens man i flere år har hæftet sig meget ved, at det er lykkedes at få den samlede offentlige balance gjort positiv, ja, så er man nu i den situation, at man for 1998 kan prale med, at statens balance – det, vi teknikere kalder DAU-saldoen – går op og bliver positiv. Men vi synes ikke, der er nogen grund til at prale af det, for hovedårsagen skal findes i, at man har indbudgetteret en lang række engangsindtægter. Man kan se, at siden 1993, hvor den nuværende finansminister fik ansvaret for det finanspolitiske, er det sådan, at det er over

100 mia. kr. i løbende priser, som hvert år er blevet indbudgetteret som engangsindtægter. Det oplyser man selv, og det har jeg ingen grund til ikke at tro på.

Men det er jo en farlig kurs, at det i større og større omfang, startende fra 10 mia. kr. i 1993-94 til nu over 34 mia. kr., næsten 35 mia. kr., i 1998 er engangsindtægter. Se, hvis det var en privat virksomhed, som blev drevet på den måde, at en tiendedel af den samlede omsætning kom fra engangsindtægter, ja, så ville de fleste nok synes, at det var en god idé at få budgettet lagt om.

Det er også det vi i Fremskridtspartiet mener at man bør gøre. I stedet for at betragte enhver udgift på finansloven som noget, der er en grundlovsforpligtelse til, kan man med fordel gå ind og foretage reduktioner. Det gør man ikke med de ændringsforslag, der ligger. Tværtimod er det sådan, at der i 1998 vil blive brugt et par milliarder mere, end man oprindeligt havde forestillet sig. Bevares, der er også nogle ekstra indtægter, som jo er med til at udligne de ekstra udgifter, men de ekstra indtægter opstår jo primært ved, at man går ud og forhøjer skatter og afgifter, som på den måde er med til at forøge skattetrykket i Danmark. Det er ikke det skattetryk, som vi måler i forhold til bruttonationalproduktet osv., men den skattebyrde, der er på den enkelte familie. Efter Fremskridtspartiets opfattelse er det flovt, at OECD har kunnet skose Danmark for, at Danmark er det sted i verden, hvor en familie betaler mest af sin indkomst i skatter og afgifter, nemlig hele 63 pct.

Det bliver til endnu mere i 1998 med de ekstra afgifter, man nu lægger på forskellige former for emballage. Hvor absurde og tåbelige de end er, ja, så betyder de jo, at forbrugspriserne kommer til at stige. Og når fru Jensen og hr. Pedersen og hr. Andersen står nede i supermarkedet og konstaterer, at sæbepulver og ketchup og alt muligt andet nu er blevet dyrere, ja, så er det jo ikke regeringen eller Folketingets flertal, man tænker onde tanker om i den anledning. Nej, man går automatisk ud fra, at det er Brugsen eller Føtex eller Irma eller de andre, som skal tjene ekstra penge og derfor har forhøjet priserne.

Men det er altså her i Folketinget, man nu vil lægge afgifter på den flaske, der er ketchup i, men man vil ikke lægge afgifter på den flaske, der er remoulade i. Den form for afgiftspolitik er vi modstandere af i Fremskridtspartiet. Vi